

себе си като по-добъръ неможе да бжде.... Него го много обичахъ и пазяхъ. Срѣща са пакъ съ Скобелева.

— Но, послушайте, мѣнически.... Азъ искамъ да ви про-
водя у дома. При родителитѣ.

— Тѣ нѣма да ма приематъ

— Азъ ще ви дамъ срѣдство да свършите курсъ. Ще ви назнача степендия.

— А азъ пакъ ще побѣгнѣ и пакъ тукъ.... Изъ класическата гимназия Скобелевъ нѣма да излѣзешъ.

Така Скобелевъ го и остави въ походѣтъ....

Вървя веднѣжъ съ Скобелева изъ Брестовецъ и на срѣща единъ офицеринъ. Измѣченъ, изморенъ....

— Ваше-ство.... Проводенъ съмъ при васъ.

— Обѣдахте ли?

— Не.... Проводенъ съмъ при васъ.

— Но, по-напрѣдъ да отидемъ да обѣдваме.

— Помилувайте, азъ съмъ цѣлъ испокѣсанъ.

— При мене госпожи нѣма да има.

Слѣдъ третий Плевенъ върви Скобелевъ изъ Букурещъ. Поравилъ са съ единъ офицеринъ.... Сухъ, цѣлъ въ прахъ, всичко на него вѣхто, испокѣсано.

— Отъ кой полкъ сте?

Този каза.

— Какво вий тукъ правите?

— Да обѣдвамъ дойдохъ.... Изгладувахме са на позициитѣ....

— Гдѣ ще обѣдвате?

— А.... не зная.... Азъ са увирахъ.... Скъпо, за Бога.... Невъзможно е даже.... А и какъ ще влѣзешъ.... въ добръ ресторанъ е срамотно и да са покажешъ.

— На, още. Защо да са срамувашъ? Отъ трудоветѣ и отъ бойовинитѣ лишения?.... Да отидемъ заедно.

Улава тогози подъ рѣка, завежда го въ Брѣстъ, угощава го.... Прѣпорѣчва го на познаницитѣ си.

Ситъ и доволенъ излиза офицеринѣтъ.... Като си дойде у дома, въ бѣдната гостинница, гдѣто са е остановилъ намира пакетъ отъ Скобелева.

„Като обѣдвахте, вий сте забравили около паницата си осемъ полъ-импернала.... Пари да губите не бива. Провождамъ ви ги!....” М. Скобелевъ.

Разумѣва са, какво впечатлѣние всичко това произведе на младежѣтъ.

Очевидно, че за любовта и Скобелевъ отговаряше съ